No. ZEVENTIEN

UIT HET ENGELSCH VAN LOUIS TRACY

(18) HOOFDSTUK XIV. (Vervolg).

Als de vredelievende Chineesche inwoners van Londen het gevaar willen mijden, moeten ze maar uit de buurt van Fortescue Square no. 11 blijven. Mag ik met je meegaan?"

„Jij Mollie?"

Hij keek haar verward aan; hij was zóó opgewonden, dat hij haar niet begreep. Zij lachte dapper.

„Ik bedoel niet als een van de bezetting," zei zij. „Mag ik niet eens met die menschen kennis maken? Soms is 't al een troost te weten, dat iemand anders van je zorgen op de hoogte is en met je meevoelt. Juffrouw Beale verwacht mij niet vóór thee-tijd. Ik heb haar gezegd, dat ik misschien bij jou zou koffiedrinken. Ik heb haar zelfs beloofd aan haar hotel aan te gaan, om te zien of er ook brieven voor haar waren, en dat is op jouw weg."

„Je bent een schat, Mollie," zei haar broer. „Ik geloof vast, dat Evelijn Forbes blij zal zijn je te zien. 't Wonderbaarlijkste van die heele kwestie is nog, dat niemand van de vele vrienden, die mijnheer en mevrouw Forbes en hun dochter in Londen wel moeten hebben, een flauw begrip van de waarheid heeft. Ik denk wel, dat den bedienden opgedragen is om gewone bezoekers te zeggen, dat de verschillende leden van de familie uit zijn, of ongesteld, of zoo iets ... Maar vooruit! Ik hoor Bates mijn bagage in de gang zetten. Ik snak er naar, om daar te zijn, en een aandeel in 't gevecht te nemen."

Spoedig zaten zij in een taxi en reden ze naar Smith's Hotel in Jermijn Street.

„Heb je juffrouw Beale gevraagd, om bij je te blijven logeeren zoolang ze in Londen is, zus?" zei Theydon, die een oogenblik ook aan andere personen in het drama dacht.

„Ja, wat kon ik anders doen? 't Arme mensch was in doodsangst, bij 't idee van onder 't zelfde dak te moeten slapen als een Chinees."

„Nu, dat kan ik me wel voorstellen. Maar er is voor jou toch ook eenig gevaar aan verbonden, Mollie ...."

„Och, schei toch uit! Maak me niet wijs, dat een paar Chineezen heel Londen kunnen bedreigen."

Toch sloeg zelfs de moedige mevrouw Paxton de angst om 't hart, toen de taxi langzamer ging rijden achter een grijzen automobiel, die al voor het Smith's hotel stond, en haar broer haar plotseling bij haar pols vatte.

„Zit stil," zei hij. „Nu kunnen we misschien enkelen van de bende op 't spoor komen. Dat is de auto, die mij Maandagavond achtervolgd heeft."

Zijn zuster begreep er natuurlijk niets van. Zij had niets van die achtervolging en wat daarna gebeurd was gehoord.

„Bedoel je, dat dit een van de wagens is, die die menschen gebruiken," fluisterde ze buiten adem.

„Ja, ik zal 't later wel uitleggen. Maar wat een brutaliteit! De schurken hebben niet eens het nummer veranderd."

Ontegenzeggelijk was 't nummer van de grijze landaulette, die nu een paar passen van hen afstond, X Y 1314. Theydon boog zich voorover, opende een reistasch, die aan zijn voeten stond, en nam er het automatisch pistool uit, dat Bates er in gedaan had. Hij stopte het in zijn rechter jaszak.

„Nu zal ik eens op verkenning uitgaan," zei hij, en deed het portier open. De chauffeur zat al naar zijn vrachtje te kijken, en begreep er niets van, waarom ze niet uitstapten.

„Maak dat je klaar bent om op 't oogenblik dat ik 't je zeg, weg te rijden," zei Theydon tot den man, en hij liep den grijzen wagen voorbij, iedere zenuw gespannen. Als Wong Li Fu er in zat, zou hij zijn pistool op hem gericht houden, tot de politie kwam, of hem doodschieten, als hij ook maar eenigszins tegenstribbelde. Gelukkig bleek de auto geheel leeg te zijn, behalve een blad van de *Times* op de achterbank. Zelfs de aanwezigheid van die krant had een beteekenis. In dat nummer had Forbes' antwoord aan „J. M." moeten staan, dat Furneaux per slot als onnoodig achtergehouden had. Er zat een chauffeur aan het stuur — geen Chinees, maar een jonge Engelschman in een nauw spannende jas en met zwarte belegstukken aan — een echte chauffeur.

„Wiens wagen is dat?" vroeg Theydon.

„Hij hoort aan het Chineesche Gezantschap, mijnheer," zei de man, die beleefd antwoordde, maar, 't geen niet te verwonderen was, eenige verbazing toonde over die plotselinge vraag.

„Staat u te wachten op iemand van 't Gezantschap?" ging Theydon voort.

„Niet precies, mijnheer, op eenige kennissen van Zijn Excellentie." De man keek naar de deur van het hotel. „Daar heb je ze," voegde hij er aan toe.

Theydon keerde zich om. Twee Chineezen, met lange staarten, daalden plechtig de stoep af. Naast hen liep Furneaux. Eén van de Oosterlingen wierp Theydon een onderzoekenden blik toe, daar hij hem blijkbaar met den chauffeur had zien praten. Maar Furneaux zei, na hem onverschillig aangestaard te hebben, tegen den anderen Chinees, gewoon in 't Engelsch:

„Wilt u zoo goed zijn, mij even aan Scotland Yard af te zetten?"

„Met genoegen," was 't kalme antwoord. De drie gingen in den grijzen automobiel die wegreed, terwijl Theydon hem met open mond nastaarde. Hoewel zijn zuster in 't eerst hevig geschrokken was, kreeg zij spoedig haar zelfbeheersching terug. Zij maakte zelfs een grapje over het voorval.

„Heb je wel eens ooit zóó op je neus staan kijken, Frank?" gichelde zij.

HOOFDSTUK XV.

Op de spits gedreven.

Hoewel Theydon zich bewust was van een dreigend gevaar, was hij niet blind voor den humor van dat oogenblik. Mevrouw Paxton wist natuurlijk niet, wie dat kleine mannetje, dat de Chineezen vergezelde, was. Zij had gezien, hoe haar broer den automobiel en de gewaande inzittenden op een allerzonderlingste manier beslopen had, en hoe hij daarna geheel uit 't veld geslagen had staan kijken. Zij dacht natuurlijk, dat hij een paar dood-onschuldige bewoners van het Hemelsche Rijk gezien had, en daar zij tot die gelukkige menschen behoorde, die eerder lachen dan huilen, plaagde zij hem met zijn vergissing.

„Ik had nog nooit gemerkt, dat je zoo'n zenuwknoop was, Frank," zei zij, toen ze eenige brieven voor juffrouw Beale afgehaald hadden, en weer op weg waren. „Kom, vertel eens eerlijk op. Als Evelijn Forbes — of, laat me eens even zien, is het Phyllis of Doris? Neen, Evelijn. Als Evelijn Forbes niet toevallig zoo'n bijzonder knap meisje was, zou je dan wel zoo ontzettend veel gewicht hechten aan de daden van een troep Chineesche fanatici? Ik betwijfel 't."

De taxi moest zich een weg banen door St. James-Street en Piccadilly op dezen drukken middag midden in de „season", en Theydon had haar een heeleboel te vertellen, vóór zij Fortescue Square bereikten, maar toch zat hij eenigen tijd stil naast haar. Zijn gedachten waren afgedwaald naar een verhaal, dat een vriend, die artist was en in Parijs woonde, hem eens op een avond gedaan had. Twintig jaar geleden, toen het op het Mi-Carême Bal altijd nog heel lustig toeging, was er in de opera ruzie gekomen tusschen een pierrot en een jongen man in rok, die een valschen neus op had. Het ging natuurlijk om een meisje, en de beide tegenstanders waren zóó heftig, dat zij besloten onmiddellijk naar het Bois te gaan, om hun ruzie door een duel te beslechten.

Ongelukkig genoeg werd Theydon's vriend als secondant in de zaak betrokken. Het was een bitter koude nacht, en er viel sneeuw, maar zelfs niet het grapje, dat twee zulke vuureters eigenlijk moesten wachten tot 't warmer weer was, was in staat om het duel te voorkomen, dat spoedig na 't aanbreken van den dag op een open plek bij de fontein plaats greep. De twee strijdenden stonden op een afstand van vijfentwintig meter van elkaar verwijderd, en de toeschouwers hoopten, dat door dezen afstand de schoten niet raak zouden zijn. Maar de pierrot, die nog nooit te voren een haan overgehaald had, deed een kogel vlak in 't hart van zijn tegenstander terecht komen, en het gezicht van dien bleeken jongen in rok, die op zijn rug lag, zijn overhemd vol met zijn levensbloed, en den bordpapieren neus in de hoogte gestoken, terwijl de sneeuw op hem neerdaalde, was iets, dat een onuitwischbaren indruk op den kunstenaar had achtergelaten.

Hoe 't kwam wist hij niet, maar de ontmoeting met Furneaux in Jermijn Street deed Theydon denken aan dat langvergeten drama in Parijs. De kleine detective, met zijn vreemd gerimpeld gezicht en zijn onnatuurlijk schitterende oogen, zijn snelle bewegingen en zijn keurige kleeding was in zonderling gezelschap geraakt met die Chineezen met staarten en rokken. Er kon moeilijk een vreemder trio door Londen's straten loopen. Theydon was in diep gepeins verzonken, toen zijn zuster eindelijk zei:

„'t Lijkt niets op jou, Frank, om zoo je toevlucht in stilzwijgen te zoeken. 't Spijt me, als mijn geplaag je geërgerd heeft. Je moet niet vergeten, dat jij alles van die geheimzinnige zaak afweet, en ik maar héél weinig."

Haar vriendelijke stem deed hem uit zijn gepeins ontwaken.

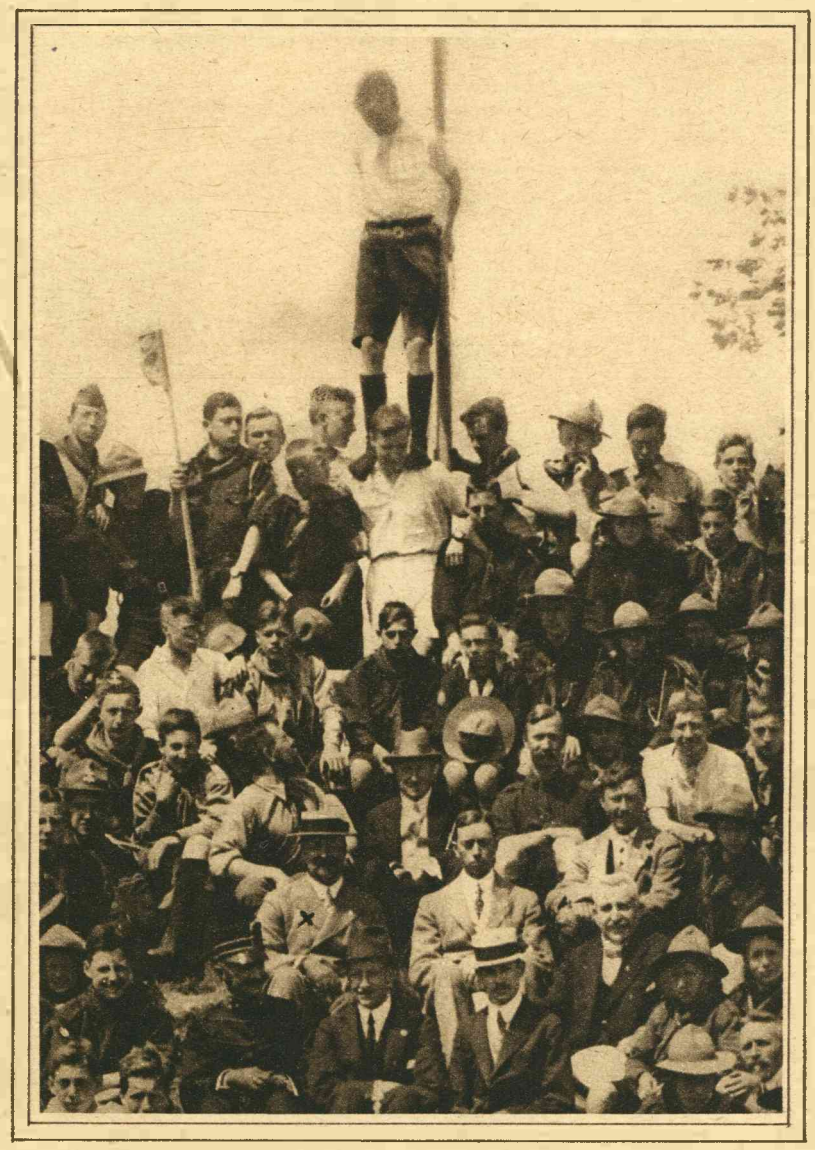
„Mijn verbeelding had me te pakken, zus," zei hij zacht. „Het was niet aardig van me. Ik denk, dat die twee Chineezen op de een of andere manier in verband staan met het Gezantschap. Die derde, dat kleine mannetje met een blauw serge pak en strooien hoed, is Furneaux van Scotland Yard, een wonder onder de detectives, zoo'n soort opspoorder van misdadigers als waarvan je leest in Gaboriau, maar waar je nauwelijks van kunt aannemen, dat ze in werkelijkheid bestaan."

Van dat oogenblik af putte hij zich uit om haar alles, wat er de laatste drie dagen gebeurd was, te vertellen. Hij merkte, dat er een siddering door al haar leden ging, toen hij sprak over 't ivoren doodskopje, dat tusschen Edith Lester's ondergoed gevonden was, en zooals er ook een als een afgrijselijk symbool aan Forbes gestuurd was, en daarom vertelde hij haar maar niet, wat hem den vorigen avond bij zijn thuiskomst overkomen was.

Furneaux had hem dien morgen om het stukje ivoor gevraagd, en had terloops de andere uit zijn zak tevoorschijn gehaald. Hij had niet gezegd, waarom hij zoo op die tropeeën was, maar scheen er erg veel gewicht aan te hechten. Terwijl hij een levendig gesprek met zijn zuster gaande hield, trachtte Theydon te ontdekken, wat het motief van den detective om die akelige dingen overal met zich mee te sleepen, zou kunnen zijn. Hoe hij er ook over nadacht, hij kon er geen verklaring voor vinden, maar hij was niet zoo dom om te denken, dat het maar een inval van den detective was geweest. Die mannen van Scotland Yard hadden een gegronde reden voor alles wat ze deden. Zelfs dat bezoek aan Smith's Hotel en toen Furneaux' meerijden in dien grijzen automobiel had iets te beteekenen in den strijd tegen Wong Li Fu. Daar was hij van overtuigd.

In Fortescue Square no: 11 waren er geen uiterlijke kenteekenen van de groote opwinding die er heerschte, behalve een politieagent op elken hoek van de huizenrij, waarvan 't huis van mijnheer Forbes zoowat in 't midden lag. Theydon had verwacht een verbrijzeld raam te zien in den salon op de eerste verdieping, waar mevrouw Forbes vermoedelijk gestaan had, toen het schot gelost werd, maar iedere ruit in de drie groote ramen was gaaf, en de vensters waren gesloten. Toen schoot 't hem te binnen, dat met zulk prachtig weer het raam zeker open was geweest. Twee ramen op de tweede verdieping en het raam van het spreekkamertje naast de huisdeur waren een klein eindje opengeschoven, maar de gordijnen waren dicht gedaan, zoodat iemand, die er achter op den uitkijk mocht staan, niet gezien kon worden. Er stonden werkelijk gewapende detectives achter verborgen, en ze hadden bevel gekregen, zonder vooraf te waarschuwen op iederen Chinees, wiens gedrag verdacht was, te schieten, terwijl er drie mannen in de hall gereed stonden om het plein op te snellen en onder dergelijke omstandigheden iemand te arresteeren.

In die deftige buurt kwamen op dat uur allerlei soorten automobielen voorbij rijden. Pal naast 't huis stond een keurige équipage met twee paarden klaar van een oude dame, die een zitje in het Park ging maken. Tot nu toe had geen van de andere be-

Z. K. H. PRINS HENDRIK BIJ DE PADVINDERS.

Verleden week heeft Z. K. H. Prins Hendrik een bezoek gebracht aan het Padvinderskamp te Soesterberg. Onze fotograaf kiekte Z. K. H. (x) temidden der Padvinders.